

Textus: Jn 15, 12-17: „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvek, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek. Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.”

Kedves Gyülekezet!

I. ÜNNEP VAN.

Kerek évfordulót ünnepel Gazdagrét: 40 éves a lakótelep, 40 éves az első köznevelési intézmény a lakótelepen, a gyülekezetünk pedig 30 éve lett missziói egyházközség, 1994 az a dátum, ahová datáljuk a gyülekezeti közösség születését (bár előtte is komoly missziói munka folyt a lakótelepen, pontosan 1989-től). Ennek az apropóján nem egy ünnepség sorozatot szervezünk, kiadványt adunk ki, vagy meghívunk korábban itt szolgáló testvéreket, hanem egészen jövő februárig egy igehirdetés sorozatban leszünk együtt, melynek címe: **“...hogysok gyümölcsöt teremjeteek az én dicsőségemre...”**. Ez a gyülekezet vezérigéje, ami végigkísér bennünket a gyümölcstermés képével együtt, amire Isten hív bennünket. Így tulajdonképpen egy hónapokon átívelő ünnepben lehetünk együtt, ahol a következőkkel fogunk foglalkozni: először az alappal, aztán a gyülekezetünk 5 alappillével, azokkal az alapvető fókuszokkal, amikre épül a gyülekezeti közösségünk (ezekkel két-két vasárnapot töltünk el), majd végig fogjuk tekinteni azokat a szakaszokat, ahogyan a 30 év alatt vezetett minket Isten azon Igék mentén, ami annak az időszaknak a vezérigéje volt a számunkra.

Ha talán először vagy itt, vagy nemrég kapcsolódtál, lehet nehezebb ehhez kapcsolódnia, vagy épp azért nem könnyű, mert régóta itt vagy, de már nem az a közeg, mint régen, mert annyi minden megváltozott. Az a vágyunk, hogy mindenki tudjon kapcsolódnia ehhez az úthoz, hiszen nem nosztalgizálásra, sztorizgatásra hívjuk a gyülekezetet és az igehirdetéshez kapcsolódókat, hanem az arra való rácsodálkozásra: mit tett közöttünk Isten? Mennyi mindennel megajándékozott minket? Hogyan munkálkodott? Beszélni fogunk arról is, miben éltünk át nehézségeket, kudarcokat is és keresni fogjuk az Ő hívását abban, hogy a jelenben mire hív mindaz, amit a múltban látunk és a jövőre milyen reménységgel tekinthetünk? Azoknak, akik régóta a gyülekezet tagjai, segíthet a megtett utat végig járni, belépni a hálaadásba, az újabbaknak pedig segíthet a megismerésben, megértésben, kapcsolódásban. Arra hívjuk a gyülekezetet, hogy fedezzük fel újra az Isten ígéreteit, csodálkozzunk rá az Ő cselekvésére, és álljunk bele a Krisztusban való identitásunk, meggyökerezésünk megerősítésére. A gyülekezetben vágyunk a Lélek egységében lenni, miközben folyamatosan változik a környezet és a gyülekezet is: az alap Igéink, ígéreteink megismerése, az erre való emlékezés Isten jelenlétében kapcsolhat össze, újíthat meg bennünket. Ma ebben a sorozatban az első lépést tesszük meg: az alapokról lesz szó.

II. KIVÁLASZTOTT

Amit felolvastam, abban a szakaszban található a gyülekezetünk alapigéje a Jn 15, 16. Benne van a templom alapkövében, az egyik legalapvetőbb bibliai igazság, amihez visszatérünk, amiből kiindulunk, amiből az identitásunk táplálkozik – természetesen nem csak gazdagrétiként, hanem keresztyénként bárhol e világon. Különösen sokat jelent számunkra ez a kép, hiszen az evangélium lényegét ragadja meg: Isten országa közöttünk van és ez Isten rendelése, az Ő terve, Ő választott ki minket és ismerteti meg magát velünk, nem mi kutattuk ki, érdemeltük ki, szereztük meg ezt a kiemelt státuszt: Ő hívott el magának minket. Nem mi építettünk fel bármit, hanem Isten épít fel minket. Ha körülnézünk az életünkben, a környezetünkben: mindent Tőle kaptunk és Őt dicsőíti. Isten keresztyén népe közel kétezzer éve él így ebben a világban, s ebbe a történetbe szövődve 30 éve ez a gyülekezeti közösség is. Így tekintünk vissza, emlékezünk, hálát adunk, bűnbánatot tartunk s kérjük Isten áldását az előttünk lévő útra is. Emlékezünk, mert erre hív Isten Igéje számtalan alkalommal. Megállunk és Őt keressük, főleg egy olyan világban, egy olyan közegben, ahol minden megkérdőjeleződik, devalválódik és annyi a változás és bizonytalanság, hogy az embernek óriási szüksége van biztos pontokra. Református keresztyénként különösen sokat jelent számunkra ez: Isten választott ki minket, Krisztusban választotta az üdvösség útját és egyenként: elhívott magának és kiválasztott, hogy az örök

életre jussunk Krisztus által s itt e földön az Ő népeként szolgáljunk neki és hirdessük, hogy elközelített az Isten országa.

III. MIT JELENT, HOGY Ő KIVÁLASZTOTT?

Na de mit kezdünk a kiválasztottsággal? Veszélyes is lehet, ha valakinek nagyon erős a kiválasztottság tudata, s emiatt elszakad a valóságtól és magát mások fölé rendelve osztja az észet, kinyilatkoztatja a számára fontos dolgokat s fölé rendelődik környezetének. Az is veszélyes, ha valaki elutasítja a kiválasztottságát és nem vállalja a küldetést, amit Isten rá bízott – könnyen egy hal gyomrában köthet ki Jónás módjára. A kiválasztás nagy titok. Isten titka, amiből valamit megérthetünk az Igéből. Amit megérthetünk, hogy a kiválasztás először is a kapcsolatra szól. A legmélyebb, legszorosabb kapcsolódásra Jézussal. Ez az evangélium szíve, erről szól az előző tanévben az igehirdetés sorozat is: helyreállt a kapcsolat Isten és ember között és az Ő népeként kapcsolódhatunk Hozzá és az emberi kapcsolataink is gyógyulhatnak. A kiválasztás ugyanakkor felelősség is: nem azt tesszük többé, amit éppen mi gondolunk vagy jónak látunk, hanem annak akaratát keressük és azt akarjuk követni, aki kiválasztott magának minket. Az evangéliumokban azt látjuk, hogy Jézus kiválasztja, akiket akar. Nem kell indokolnia, miért akkor és azokat választja, nem is feltétlenül érthető, miért azokat, akiket hív el. Ha Ő kiválaszt, az azt is jelenti, hogy Ő döntött felőlünk: megelőző döntés, elhívás ez és igazából nehéz ezzel mit kezdeni. Egy döntés felőlem, felőlünk, ami már megtörtént, amikor még nem tudtunk róla semmit. Nehéz lehet különösen annak, akivel ez megtörtént az életében, hogy emberek döntöttek róla úgy, hogy nem volt rá hatása és hogy nem jó szándékkal, nem érte történt. Nehéz akkor is, ha a származásodat, bármilyen körülményt úgy élsz meg: ez előre eldőlt, nem tudsz változtatni rajta s ezzel a teherrel éled az életedet. Ez a kiválasztás, ez a döntés azonban nem ilyen. A legnagyobb áldás az életedben, a megmentő döntés, amiért értelmes és teljes életet élhetünk.

IV. KÖZÖZSSÉG

Ráadásul a kiválasztásnak egyéni és közösségi dimenziói is vannak. Jézus a felolvasott Igénkben a tanítványi közösséghez beszél, többes számban. Kiválaszt a gyümölcstermésre, azaz arra, hogy áldás legyünk a világban, hogy Istent dicsőítsék a szolgálatunkért, az életünk Isten munkájára, a megváltás valóságára mutasson: ez áldás és felelősség! Egyenként és a kapcsolódásinkban is arra hív minket Isten, hogy így legyünk jelen, legyünk láthatók a világban. Ebben az Igében benne van a hívás, a kijózanító isteni cselekvés és szándék, az ígéret a gyümölcstermésre és a megtartásra. Ez az Ige intés, emlékeztetés, bátorítás és ígéret egyszerre a számunkra.

Intés, mert veszélyeztet minket is, mint minden ma élő keresztyén közösséget a 21. században, hogy azt gondoljuk, mi hozzuk létre a dolgokat, mi mozgatjuk a szálakat. Intés, hogy minden döntésünkben Őt keressük és az Ő akaratát akarjuk követni. És ennek minden szinten jelen kell lennie: a vezetésben, presbitériumban, a lelkészek között, szolgálatvezetőknél, szolgáló csapatokban és minden gyülekezeti tagban is. Nem szolgálatat vagyunk, hanem tanítványi közösség.

Emlékeztetés arra, hogy nem nekünk kell kitalálni, mi a gyülekezet? Nem újabb és újabb újításokkal kell meghatározni saját magunkat, hanem emlékeztetni kell saját magunkat, hogy mire hívott el minket a mi Urunk. Hogy egy gyógyuló és gyógyító közösség legyünk az Ige hirdetése, a törődő közösség és a társadalomban való tudatos jelenlét által. És hogy ez a közösség sosem lesz „készen”, nem lesz egy olyan állapot, amikor mindent elértünk, hanem folyamatosan úton lesz, folyamatban lesz.

Bátorítás, hogy amikor elgyengülünk, Ő megerősít. Ha elveszítjük a motivációinkat, Ő megtart. Hogy nem rajtunk múlik, mert akkor már nem létezne keresztyén közösség itt Gazdagréten. Nem mi tartjuk magunkat, hanem Ő tart minket. Ebben lehet megpihenni, megnyugodni. Ő hozza az embereket, Ő tesz hitelessé, Ő gyógyít. Bátorítás, hogy imádkozzunk, hogy kérjünk Tőle nagy dolgokat a gyülekezetünkre nézve, hogy Ő tegyen csodát, hozza el az Ő szabadítását közénk újra és újra!

Ígéret, hogy Ő cselekszik és nemcsak megtart, hanem el is végzi rajtunk keresztül az Ő munkáját, betölti a terveit. Hűséges az Isten és hoz gyümölcstermést és megvéd, oltalmaz az Ő dicsőségére. Hogy lesz élet, mert ez belőle fakad és Ő kiapadhatatlan forrás a számunkra!

V. AKIÉRT KIVÁLASZTOTTAK LEHETÜNK

Úrvacsorai közösségben vagyunk ma együtt. Különösen is fontos most számunkra, hogy megálljunk Isten előtt, az ünnepben is, az emlékezésben, visszatekintésben. Meg kell látnunk a legfontosabbat, amit Isten értünk tett. Így fogalmaz erről egy írásmagyarázó: „...gyere el a Koponya-helyre, a Golgotára. – és tekints bele a kiválasztás legnagyobb titkába. Jézus nem csak a kiválasztó – ő az Atya választotta is. Ő az, aki az Atya minden áldását, szeretetét, kiváltságát magában hordozta, aki a legteljesebben mértékben vele volt, és Jézus az, aki mindenben az Atyát képviselte, és önmagát az Atya küldetésének odaadta. Ez a kiválasztottság vezette őt a Golgotára. A kiválasztott, aki az Atyával való legmélyebb kapcsolatban a legnagyobb küldetést hajtja végre. Ott, a kereszten, kiválasztottsága és küldetése legvalóságosabb tudatában. De ugyanakkor és ugyanott őbenne látod az elvetett, elkárhozott embert is. Akit az Atya elhagyott, akire az Atya nemet mondott, akit az Atya – miattunk, helyettünk, értünk – elítélt. Őbenne láthatod elveszettséged, és őbenne láthatod kárhozatod. Hogy őbenne lásd kiválasztottságod, és őbenne öleld magadhoz.”

Álljunk hát együtt Isten elé hálát adva, leborulva és kérve Őt: vezessen minket az egész igehirdetés sorozatban, az emlékezésben és munkálja bennünk és köztünk az életet! Ámen!

(Thoma László)